

Bemærkninger – Hjem til Aarhus

Spørgsmål 1:

Carl realiserer § 216, stk. 1, nr. 2. Andrea bor på gerningstidspunktet i Aarhus, og der er dansk straffemyndighed, jf. § 7 a, forudsat at forholdet også er strafbart i Spanien (hvad uden videre kan lægges til grund). Betingelserne i § 7 a, stk. 1 og 2, skal behandles.

Don realiserer ligeledes § 216, stk. 1, nr. 2. Der er ikke dansk strafmyndighed, ej heller efter § 7 a, idet både Nanna og Don på gerningstidspunktet boede i Spanien.

På værtshuset realiserer Sander § 260, stk. 1, nr. 1, evt. i sammenstød med § 266. § 288, stk. 1, nr. 1 bør diskuteres og afvises pga. manglende berigelsesforsæt. § 252 skal drøftes. Bestemmelsen må samlet set, herunder med henvisning til glasskåret, objektivt set anses for realiseret, da grænsen efter retspraksis sættes lavt ved risikoen for øjenskader (Komm. s. 471). Det skal dernæst drøftes, om Sander har forsæt til faren. Dette er tvivlsomt.

Sanders angreb på Finn er omfattet af § 245, stk. 1 (U.2011.1322 H). Finns slag er omfattet af § 244, men straffri efter § 13, stk. 1.

Over for taxichaufføren realiserer Sander § 260, stk. 1, nr. 1 (evt. i sammenstød med § 266) og § 293 a. § 288, stk. 1, nr. 1, skal diskuteres, men bør afvises grundet det, på dette tidspunkt, manglende tilegnelsesforsæt.

Ved salget af taxien realiserer Sander § 278, stk. 1, nr. 1 og Gabriel § 278, stk. 1 nr. 1, jf. § 23.

Da Nanna modtager fødevarerne fra Sander, realiserer hun § 290, stk.1, men er straffri efter § 290, stk. 3.

Det bemærkes, at § 192 a ikke er pensum.

Spørgsmål 2:

Sander nægter sig skyldig, og sagen kan ikke behandles efter rpl. § 831. Idet der bliver spørgsmål om højere straf end bøde, skal der medvirke lægdommere jf. rpl. § 686.

Bemærkninger – Livstidsfangen

Spørgsmål 1:

Carl og Dennis begår indbrudstyveri efter § 276 a, der får karakter af røveri efter § 288, stk. 1, nr. 2. Men det skal drøftes, om der er tale om et egentligt hjemmerøveri omfattet af stk. 2. Forsættet skal i så fald foreligge senest i det øjeblik, de trænger ind i huset. Der kan med afsæt i *dolus eventualis* argumenteres herfor, men det synes efter omstændighederne at være vidtgående. De realiserer ligeledes straffelovens § 119, stk. 1. Der skal straffes i sammenstød, uanset om røveriet subsumeres efter § 288, stk. 1, nr. 2, eller § 288, stk. 2, da bestemmelserne har forskellige beskyttelsesinteresser. Det er også muligt at argumentere for, at ”voldsforsættet” alene er knyttet til overfaldet og ikke angår det at bringe sølvtøjet i sikkerhed. I så fald straffes alene for § 276 a og § 119, stk. 1.

Bent anstifter forholdet, men hans forsæt rækker efter omstændighederne alene til overtrædelse af § 119, stk. 1. Anders medvirker ved dåd til overfaldet ved at fremskaffe adressen på Frede. Hans forsæt skal drøftes. Det må omfatte simpel vold, og han vil kunne straffes for medvirken til overtrædelse af § 119, stk. 1. Hans retsvilddfarelse er egentlig og irrelevant for skyldsspørgsmålet.

Bent anstifter dernæst Carl til at rette henvendelse til Anders for ”i bestemte vendinger”, at formå denne til at holde kæft. Spørgsmålet er, om en sådan henvendelse – såfremt Carl havde fået kontakt med Anders – ville have været omfattet af § 123. Det afgørende er, at den studerende drøfter truslens karakter. Det må antages, at en henvendelse af den art vil være omfattet af § 123 pga. den ”i situationen liggende trussel”. Da truslen imidlertid ikke realiseres, kan der alene dømmes for forsøg herpå, jf. § 21 – for Bents vedkommende tillige jf. § 23. Det er acceptabelt alternativt at benytte § 260, såfremt den studerende lægger til grund, at der ikke er oplysninger nok i opgaven til at afgøre om truslen er ment at angå Anders’ forventede forklaring til politiet.

Anders kan straffes for butikstyveri efter § 276. Forholdet er under alle omstændigheder omfattet af strafhjemlen i § 287, hvilket skal angives. Umiddelbart kan Bent straffes for medvirken i form af råd. Hovedproblemet er imidlertid, om Bents medvirken må anses for forældet, jf. § 93, stk. 1, nr. 1. Fristen skal formentlig regnes fra hovedforbrydelsen (”Ansvaret”, s. 276 f.), men teorien er ikke entydig på dette punkt. Det afgørende er, om den studerende ser problemstillingen og foretager en fornuftig drøftelse.

Spørgsmål 2:

Forholdet er begået inden for prøvetiden. Det fremgår ikke direkte af opgaven, om der foretages rettergangsskridt inden udløbet. Dette må nok antages (og den studerende skal i hvert fald forholde sig til dette kriterium). Herefter skal straffen som udgangspunkt fastsættes som en fællesstraf, der omfatter begge forhold efter straffelovens § 61, stk. 2, jf. § 40, stk. 1.